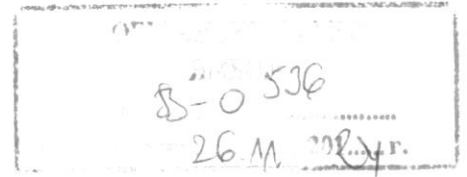

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ЯМБОЛ

Изх. № 796
Дата: 26.11.2024.

ДО
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
гр. ЯМБОЛ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН/УВАЖАЕМА ГОСПОЖО,

Приложено, изпращаме Ви препис от влязлото в сила Решение № 1290/05.11.2024 г., по адм. дело № 257/2024 г. по описа на Административен съд – гр. Ямбол за обнародване по реда, по който е обнародвана наредбата, и влиза в сила от деня на обнародването.

След изпълнение на даденото указание, следва да бъдем уведомени!

Приложение: съгласно текста.

С уважение:

(Д. СТАМАТОВА)
ПРЕДСЕДАТЕЛ- АдмС-Ямбол

Изготвил: ВМ

РЕШЕНИЕ

№ 1290

Ямбол, 05.11.2024г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Ямбол - II състав, в съдебно заседание на десети октомври две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАНЯ СТОЯНОВА

**ЧЛЕНОВЕ: ВАНЯ БЯНОВА-НЕЙКОВА
СТОЯН ВЪЛЧЕВ**

При секретар КРАСИМИРА ЮРУКОВА и с участието на прокурора РЕНИ ТОДОРОВА ЛЕФТЕРОВА като разгледа докладваното от съдия ВАНЯ СТОЯНОВА административно дело № 20247280700257 / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от АПК.

Образувано е по жалба на Паско Тошев Запрянов от гр. Димитровград, чрез адвокат Бойчо Георгиев Бойчев от АК - Хасково, против чл. 48, ал. 1, т. 1 и т. 2, чл. 49, ал. 1, т. 1 от Наредба за определянето и администрирането на местни такси и цени на услуги на територията на община Ямбол, приета от Общински съвет, гр. Ямбол. С Определение № 1007 от 20.08.2024 г. по делото Паско Тошев Запрянов е конституиран като оспорваща страна, а като ответна страна - Общински съвет - Ямбол. Във връзка с постъпила на основание чл. 189, ал. 2 от АПК молба за присъединяване като оспорваща страна по делото от Татяна Иванова Димитрова от гр. Димитровград с Определение № 1043 от 09.09.2024 г. лицето е конституирано също като оспорваща страна по делото.

Жалбоподателят Паско Тошев Запрянов претендира прогласяване на нищожност на оспорените разпоредби от наредбата по съображение, че общинският съвет не е компетентен да определя размера на цените за входни билети, като в тази връзка се позовава на разпоредбата на чл. 187, ал. 2 от ЗКН. Излага твърдения, че при издаването на оспорените разпоредби е допуснато нарушение на административнопроизводствените правила по чл. 26 и чл. 28 от ЗНА, тъй като липсва публикуван проект. Сочи също, че процесната наредба не е разгласена по нормативно разписаните правила, разписани в чл. 22, ал. 2 от ЗМСМА, вр. чл. 5 от КРБ. Навеждат се и доводи за издадена в противоречие с материалния закон и с неговата цел наредба в оспорените части като основания за отмяна. В петитума е отправено искане за прогласяване нищожността на наредбата в съответните части. Претендира се присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание оспорващият Паско Тошев Запрянов, редовно призован, се явява лично и поддържа жалбата и отправените в нея искания за

прогласяване на нищожност на оспорените части от наредбата. В представените по делото писмени бележки излага подробни съображения по съществуването на спора. Претендира разноски по списък. Прави възражение за недължимост на възнаграждението на процесуалния представител на ответната страна.

Присъединената към оспорването с Определение № 1043 от 09.09.2024 г. по делото Татяна Иванова Димитрова от гр. Димитровград не се явява и не изпраща представител. В депозираните по делото писмени бележки от процесуалния представител на оспорващата е застъпено становище за основателност на жалбата по изложените в нея съображения. Заявена е претенция за разноски по списък.

Ответникът Общински съвет - Ямбол, чрез процесуалния си представител Мария Караиванова, Началник отдел „Правни дейности“ в община Ямбол, редовно упълномощена, намира жалбата за неоснователна и иска съдът да я отхвърли. Намира, че оспорените разпоредбите на чл. 48, ал. 1, т. 1 и т. 2 и чл. 49, ал. 1, т. 1 от Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цените на услугите на територията на община Ямбол са приети от компетентен орган и в този смисъл моли същите да бъдат потвърдени. Допълнително представя писмено становище по депозираната жалба. Прави възражение за прекомерност по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК и иска съдът да го определи под предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2024 г. минимум, тъй като делото не се отличава с фактическа или правна сложност.

Представителят на Окръжна прокуратура - Ямбол намира жалбата за основателна. Счита, че атакуваните разпоредби на процесната наредба на Общински съвет - Ямбол са нищожни като издадени от некомпетентен орган предвид разпоредбата на чл. 187, ал. 2 от Закона за културното наследство. Исква съдът да прогласи тяхната нищожност.

Съдът, като прецени, доказателствата по делото, възраженията на страните и относимата към казуса нормативна уредба, приема за установено следното:

Съдът намира жалбата за **процесуално допустима** предвид следното:

С оглед предмета на делото - оспорване разпоредбите на чл. 48, ал. 1, т. 1 и т. 2, чл. 49, ал. 1, т. 1 от Наредба за определянето и администрирането на местни такси и цени на услуги на територията на община Ямбол, приета от Общински съвет, гр. Ямбол по съображения за тяхната нищожност поради липса на компетентност на издателя по аргумент от чл. 187 от Закона за културното наследство съдът намира, че с атакуваните разпоредби са определени цени за посещение на обекти, които са публична общинска собственост и като такива могат да бъдат посещавани от всеки по всяко удобно за него време. При това положение следва да се приеме, че за жалбоподателя, в качеството му на потенциален посетител на „Музей на бойната слава“ - Ямбол, на Археологически резерват „Тракийски и античен град Кабиле“ (резерват и експозиционна зала) и на „Регионален исторически музей“ - Ямбол, е налице правен интерес от тяхното оспорване (в този смисъл е и Определение № 3454 от 21.03.2024 г. по адм. д. № 2907/2024 г. по описа на Върховен административен съд).

Разгледана по същество, жалбата се преценя и като **основателна** предвид следното:

Оспорените изменения на атакуваните разпоредби на чл. 48, ал. 1, т. 1 и т. 2, чл. 49, ал. 1, т. 1 от Наредба за определянето и администрирането на местни такси и цени на услуги на територията на община Ямбол, са приети от Общински съвет, гр. Ямбол на основание чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА, чл. 79 от АПК и чл. 9 и чл. 1, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси. Според разписаното

в чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА общинският съвет разполага с компетентност да приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения в изпълнение на правомощията си по чл. 21, ал. 1. Също така съгласно правилото на чл. 21, ал. 1, т. 23 от ЗМСМА общинският съвет решава и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи. От своя страна чл. 9 от ЗМДТ повелява, че общинският съвет приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. В чл. 79 от АПК е разписано правилото, че нормативните административни актове се отменят, изменят и допълват с изрична разпоредба на последващ нормативен акт.

Пи така очертаната нормативна уредба се налага извод, че в нито едно от посочените основания за издаване на процесните разпоредби от наредбата не се съдържа нормативен акт, уреждащ обществените отношения, свързани с достъпа до музеи и археологически резервати.

Вярно е, че общинският съвет, като местен орган на законодателната власт, има правомощието съгласно чл. 9 от ЗМДТ, (посочен като едно от основанията за приемане на спорните изменения), да определя местните такси и цени на услуги, посочени в ЗМДТ или предвидени в специален закон. В чл. 6, ал. 1 от ЗМДТ са изчерпателно определени видовете местни такси, като там не фигурират такси за ползване на музеи и археологически резервати. В чл. 6, ал. 2 и ал. 3 от ЗМДТ общинският съвет е посочен като компетентен орган за определяне цена за всички услуги и права, включително за ползването на общинските тротоари, площи и улични платна или на части от тях като зони за платено и безплатно паркиране по Закона за движението по пътищата, предоставяни от общината, с изключение на тези по ал. 1.

В случая оспорените разпоредби от наредбата не са от вида на тези, посочени в ЗМДТ, а сред посочените основания за приемане на наредбата не фигурира такъв специален закон. Същевременно, с разпоредбите на чл. 8 от Закона за нормативните актове и чл. 76, ал. 3 от АПК се въвежда общото правило, че общинските съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативни актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение, като чл. 7, ал. 2 от ЗНА предвижда, че наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Следователно, за да има основание за приемане на наредба, то трябва да е ясно в приложение на кой нормативен акт от по-висока степен става това. И след като посещението на музеи и археологически резервати не е местна такса по смисъла на ЗМДТ, нито е свързан с уредбата на обществените отношения по ползване на общинските пътища, тротоари и места за паркиране, то очевидно е, че в оспорените части наредбата е приета при липса на яснота досежно конкретните основания за това.

От друга страна следва да се има предвид, че специалният закон, уреждащ процесните обществени отношения е Законът за културното наследство. Така, според разписаното в чл. 187, ал. 1 за индивидуално или групово посещение на музейна експозиция се заплащат входни билети, като ал. 2 изрично сочи като компетентен за определяне цените на входните билети в държавните и общинските музеи техният директор съгласувано с финансиращия музей орган. Тази специална компетентност не се променя и с разпоредбата на чл. 18, ал. 2 от Закона за закрила и развитие на културата, с която се предоставя на общинските съвети правото да приемат решения за финансиране на общинските културни институти от общинските бюджети, но това е нещо съвсем различно от определянето на входните билети за музеи.

Предвид изложеното до тук, съдът намира, че общинският съвет не разполага с компетентност да определя цени на входните билети и като е

определил такива с оспорените разпоредби на наредбата, е излязъл извън предоставената му от закона компетентност. Дори и да се приеме, че общинският съвет е финансиращ музеите орган, включването на фиксиран размер на входния билет в наредбата не може да се тълкува като съгласуване по смисъла на чл. 187, ал. 2 от ЗКН, защото зададената отнапред цена изключва възможността на компетентния орган - директорът на музея, да я определи.

С оглед на това, поради липсата на основание в закон, на което да се уредят с подзаконов нормативен акт конкретните обществени отношения и поради липсата на компетентност, оспорените части от наредбата - чл. 48, ал. 1, т. 1 и т. 2, чл. 49, ал. 1, т. 1, са нищожни и на основание чл. 193 от АПК тази нищожност следва да бъде обявена от съда.

Поддържаното становище за нищожност поради липса на обнародване в Държавен вестник не съответства на нормативно уредените изисквания в тази насока. Позоваването на чл. 22, ал. 2 от ЗМСМА е неоснователно, тъй като обнародване в ДВ се извършва само при предвиждане в закон, какъвто не е настоящият случай. Обнародването е условие за влизане в сила на нормативните актове. Относно актовете на общинските съвети е предвидено разгласяване чрез средствата за масово осведомяване - интернет-страницата на общината или по друг подходящ начин, определен в Правилника (чл. 22 от ЗМСМА). Този текст е в съответствие с чл. 37, ал. 3 от ЗНА, създаващ изискването нормативните актове да се обнародват в печата или да се разгласяват по друг подходящ начин на територията на общината. В случая разгласяването е изпълнено, а доколкото не е предвидено изрично изискване за публикуване в ДВ, то нарушение при оповестяването на наредбата не е налице. Но последното е от значение за наредбата като цяло, не и в оспорваната ѝ част, за която се установява да е налице основание за нищожност.

При този изход на спора в полза на оспорващия и присъединилата се към оспорването страна следва да се присъдят сторените по делото разноски. Съобразно представените списъци оспорващият Паско Запрянов претендира разноски, както следва: за внесена държавна такса, ведно с таксата за превод на сумата - общо 11 лева; държавна такса за обява в ДВ, ведно с такса за превод - общо 32 лева; адвокатски хонорар пред първата инстанция в размер на 1 200 лева; разноски за пощенски марки за писма в размер на 5 лева, а присъединилата се към оспорването Татяна Димитрова претендира разноски за внесена държавна такса, ведно с таксата за превод на сумата - общо 11 лева; адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лева, както и разноски за пощенски марки за писма в размер на 2 лева. В тази връзка съдът съобрази следното:

По силата на чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Отговорността за разноски е уредена като ограничена и включва само внесените такси и разноски по производството, както и възнаграждението за един адвокат. Отговорността за разноски е ограничена, защото не включва всякакви други разходи и пропуснати ползи от страната по делото като например, пътните разноски за явяването на страните пред съда, както и претендираните в случая суми за такси за превод и за пощенски марки за писма - тези разходи не са съдебно-деловодни разноски по смисъла на относимата нормативна уредба, поради което не могат да се претендират на основание чл. 143, ал. 1 от АПК.

Ето защо искането на оспорващия Запрянов за присъждане на разноски

е основателно, но до размера на сумите, заплатени за: дължимата държавна такса за образуване на делото и за обявяване на оспорването в ДВ, но без преводните такси, както и за договорения и заплатен адвокатски хонорар; в общия размер на дължимите разноски не следва да се включва и претенцията за пощенски марки за писма. Отделно от това с оглед направеното от ответната страна възражение за прекомерност съдът счита, че възнаграждението на процесуалния представител на оспорващия Запрянов следва да бъде уважено до регламентирания в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. минимум от 1 000 лева с оглед фактическата и правна сложност на казуса. Така общият размер на разноските, който следва да се присъди на Паско Запрянов в настоящото производство, възлиза на 1 040 лева, включващ 10 лева за внесена държавна такса за разглеждане на делото, 30 лева за обявяване на оспорването в ДВ и 1 000 лева за адвокатско възнаграждение. Посоченото важи и по отношение на претендираните от присъединилата се към оспорването страна Татяна Иванова Димитрова разноски, като след приспадане на претендираните разходи за преводна такса и за марки за писма общият дължим размер в случая възлиза на 1 010 лева и включва заплатената държавна такса за разглеждане на делото от 10 лева и възнаграждение за един адвокат в размер на 1 000 лева.

Водим от горното, ЯАС, втори касационен състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на разпоредбите на чл. 48, ал. 1, т. 1 и т. 2, чл. 49, ал. 1, т. 1 от Наредба за определянето и администрирането на местни такси и цени на услуги на територията на община Ямбол, приета от Общински съвет, гр. Ямбол.

ОСЪЖДА ОБЩИНСКИ СЪВЕТ - ЯМБОЛ да заплати на ПАСКО ТОШЕВ ЗАПРЯНОВ сумата от 1 040 (хиляда и четиридесет) лева за сторени по делото разноски.

ОСЪЖДА ОБЩИНСКИ СЪВЕТ - ЯМБОЛ да заплати на ТАТЯНА ИВАНОВА ДИМИТРОВА сумата от 1 010 (хиляда и десет) лева за сторени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния Административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението, след влизането му в сила, подлежи на обнародване по реда, по който е обнародвана наредбата, и влиза в сила от деня на обнародването.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: -

РЕШЕНИЕ
22.11.2014
Съдия: _____

ЯМБОЛ С ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
Секрет

узр. 40
Водня. с
перелом
09.11.24